

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. B:co

Enkla. N:o

säljas
icke

SÖNDAGS MAGASIN.

N:o 12

Götheborg. Söndag d. 25 Mars 1849

I Qvar.

Willebrädstjufwarne.

(Berf. fr. föreg. Nr.)

Wa, Martin, sate sikan, wunnen genom det ärliga uttrycket i hennes wäl något inskränkta, men dock kloka åsktades tal, jag will förtro mig åt dig. Hör på. Att far umgås med tankar att flinta en hjort, wet jag. Mor har stärkt honom i denna försträckliga försats, så mycket lättare, som han fört är bedarad och förledd genom den elyska, som i mångfaldiga hänseenden ligger öfwer oss. Willebare har jag hört af Gunn, som wetat af hålla honom, och hwilken han hotade att stjula af honom förtarna, om han talade derom, att benderna skött reda der på; Gud wet huru. Att säga något deremot wore min död, och se nu i hwilket gräsligt läge jag befinner mig. Han är utgången och har befallt mig att wakta huset och att hålla allt wäl förwaradt. I hans rum har mamma tändt ett ljus, på det att folk skulle tro, att han sitter wid skrifberdet; han sjelf har glömt sin sjukdom och har gått öfwer till andra sdyan, der den gamla spåqunnan från Spindelningen tagit in och spår i fort. Och jag, jag kan ej tala

längre; — derpå utbrast flickan i en ström af tårar, men fortfor, afbruten af hästiga snyftningar: jag vill, jag måste gå ut i skogen och hindra far från den olycksbringande jagten. Ljusgods är det, skufgods, och ingen förbarmar sig öfver oss, om vi förlora tjenst och bröd. Jag måste rädda min fader, äfwen om det kostade mitt eget lif.

Möse hade genom dessa ord, som hon uttalat glödnande af blygsel och harm, uppiggat sin älskares hela handlingskraft, och denne dröjde ej att med hand och mun lofva henne, att han skulle följa henne. Härpå gingo de båda älskande trappan utfrån Möse öfvertygade sig, att den främre dörren var slängd, förde sin älskare till bakdörren, slängde denna och gånge myskeln på ett för alla husets inwånare bekant ställe.

Med raska steg gick Möse genom de bakom grannhusen besittliga trädgårdar, der hon, skyddad af nattens dunkel, snart kom på gångstigen, som förde inåt skogen, och Martin följde henne tigande. Det var ej första gången han gaf sig för en honom i förstånd öfverläggen individualitet; ty detta var ofta hans lot bland kamrater, då han först efter några timmar, wid mögare öfverläggning, i sitt inre öfvertygade sig om sitt värde. Men detta var första gången han följde sin älskarinna och detta gjorde honom mer än annars medveten af den i honom inneboende handlingskraften. Ett sådant medvetande gjorde honom glad och stolt, då werlden, som är wan att tärera människorna efter yttre skenet, förut uppfattat honom under hans samma värde, hvilket gjorde honom så mycket elskligare, som talang fattades honom, att göra detta gällande. Derföre var detta äfventyr, som skulle gjort mängen af hans stielare kamrater ängsliga, helt och hållet eguadt att hos honom låta uppsamma elden af hans så lifligt kända, men derföre för mängden obekanta med. Denna sakhel påstade honom ej annorlunda, än såsom en ny rock; han förstod ej att otvunget begagna sig deraf, och han var nästan rädd för huru han skulle anbringa det samma.

— Möse, sade han slutligen, då de inkommit i en liten öppning i skogen, der månen kastade sitt af töken hämmande ljus genom de af westanwinden delade molnen, Möse, wänd tillbaka och låt mig ensam gå till den låga eken, hwars spets wi tydligen kunna skönja derborta. Hwad skulle folket, hwad skulle din fader säga, om de träffade dig ensam med mig i skogen?

— Huru Martin? svarade flickan rodnande; huru? Troor du att jag ej öfvertäukt allt detta, innan jag fattade det beslut, att gå ut? Ser du, om pappa skuter hjorten, så äro wi förlorade, ty bönderna känna till det, och jag wet allt för wäl, att om han sätter sig något i huswädet, så sker det. Hwad hjälper det mig då, om jag setat hemma och wäntat? Nej, det må gå huru det vill! Ser mig någon här och talar illa derom, så må han tala, och vill äfwen du då lemna mig . . .

— Möse, afbröt henne älskaren, huru kan du tänka så?

— Nej, Martin, jag tänker det ej, men jag har sett för mycket af werlden, för att ej ett sådant twiswel skulle wara naturligt. Men dermed må wara hur som helst. Jag vill gerna förlora allt, hwad en ärlig flicka har af ärligt ryggt, blott jag har ett godt samwete och räddar min fader.

— Men, kära Möse, huru skulle det gå till, sade Martin.

— Det vill jag genast säga dig, men hör, der gör någon; som låt oss genast träda in i buskarne. Derpå förde hon sin älskare på en liten omwäg till den höga eken.

Det påstade, som föranlett Möse att gå en annan wäg, härrörde från wår wän, Kopparslagaren, som i sällskap med skredaren Flur rasst trängde fram mot den höga eken. Flur' jagt-lust war alltför stor, för att han skulle kunnat, enligt aftal, låta kopparslagaren gå förut. Derföre delde han sin wagn i en litet betaren halwäg och band äfwen der den tåliga stummeln wid ett träd; han sjelf gick framåt till den af honom ofta genomströmmade skogen och sätte närmaste wägen till den bestämda samlingsplatsen.

Den höga eken stod i en liten öppning, hwars första widd war fri; men ifrån en sida berörde eken, skogens oldfader, en ung eklund, blandad med små tallar, hwilka såsom barn och barnabarn stokat sig kring den gamla stamförwandten, för att lifslig mottaga des wälsignelse. Wid denna ek, med ryggen wänd emot den unga planteringen, stod skogwaktaren Kunz och lyssnade, om ej hans jagtkamrat skulle komma, ty han visste att det ögenblick ej war långt borta, då hjerten, enligt gammal wana, skulle gå förbi. En djup tyttad herrskade rundtomkring, blott afbruten genom ett afstjaget "uhu". Kunz bestämde sitt läge och sa till detta, då han nu war på egen hand och fri från instytanden, ingalunda föreubart med sitt samwete. Det war ej senktan för bondwejsarne, om hwilka han visste, att de skulle betrakta hans steg lika wäl som sina egna, som lifligare än wanligt satte hans inre röst i rörelse. Twärtom, tanken härpå skulle snarare nypwänt hans trets. Nej, det war den rik. skatten af ärlighet, som troget bewarade hans af mycken yttre nedrighet omslutna bröst, och som nu gjorde sin rätt gällande. Medan war han derföre i begrepp, att med buller wandra fram genom skogen, för att bortsträmma hjerten från den lockbeta, som han utlagt ej långt ifrån eken, då skotten Huns framträdande derifrån afhöll honom.

— God dag, Skogwaktare, sade denne med stark betoning, i det han framträdde mot dem.

Skogwaktaren försvacktes wid denna hälsning af den ankommne, som alltid föreföll honom såsom en manare af sällsynt slag; men i stället för att nu utföra sin förefats och antråda återwägen, påstade sig hans trets och öfwermed, hwarsföre han besallte

vuckelhygen att tåga och så tytt bredvid honom. Den gamle hjenaren märkte af Kung' ten allt för väl, att hans förmodan ej bedragit honom, men tillika, att medfågelse ej wore möjlig, och beklagade sin skyndsambhet, med hvilken han, för att förefemna olyckan, återvändt från staden.

Gela denna scen hade ej undjalit vårt åskånde var, som redan före skogsstyttens ankomst hade gått sig fördolda i ekbuskarnes bakom skogsvaktaren.

— Men hvad vill du då göra, frågade Martin sakta den uppmärksamt stående säfimen.

— Så snart han vill hjuta, skall jag gifwa hans gewär en annan riktning hwijsade Nöse.

— För Guds skull, gör det ej, warnade Martin; låt mig råda fram, ty på dig kan han förgripa sig.

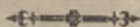
— Sig, svarade Nöse, utan att förändra sin ställning eller medgifwa Martin det begärda företådet. Knart hade denne åntat sina ord, förre än på båda sidor af skogsöppningen fernams ett buller. På ena sidan framträdde kerr vlagaren utur buskarnes och bakom honom stråddaren, på den andra fem i förtreflig gång, såsom jägarne säga, den praktiska hjerten utur buskarnes och såg sig om med majestätisk stoltbet, som om han kânt sitt herravälde öfwer skogens gröna rewier. Grütz och Blur stodo så, att ekens tjocka stam för dem dolde hjertens närware. Skogsvaktaren åter hade snappast warjeblihaft densamma, ierr än han lade an, och war i begrepp att tenka af. I detta ögonblick framträdde Nöse från sin gemila, eiterfeld af Martin, och gaf bögen med ett slag riktning uppåt, så att kulen for in i en tjock gren af eken. Hjerten härigenom försträckt, flydde genast till stället, der de öfriga två stodo, och satte derigenom stråddaren i sådan försträckelse, att han fell ballänges till jorden. Men händelsen wille, att hans böja i samma ögonblick gick utaf så, att kulen träffade hjerten midt i hjertat. Efter en oerhörd sats förstade denne liflös ner på stråddaren.

När Kung såg sitt stott gå midt genom Nöses rörelse, utdrog han med en förfärlig ed sin hindsångare, för att nedstötta de ewälkomna störanne, och skulle utan twiswel mordat sin dotter, om ej Hunk, som egde mycken själsnärware, derifrån hindrat honom, hwarvid Martin gaf honom kraftig och hastig hjelp. Skogsvaktaren, utem sig af raseri, hörde ej sin dotters böner, Nörstins b tyranden och den gamle willebrådsstyttens manande stämning, och hans dotter skulle snart warit expedierad, om ej kopparslagaren med en gråtande stämning af förtwiflan wändt sig till honom.

— Josef, Maria och den helige Josef, utropade han, se den satans hjorten har förderfwat min kära wån Blur. Han har i raseri kastat sig på honom och blodet rinner i strömmar. — I sjelfwa werket låg hjorten kämpande med bedörfningnar på den

bestedliga stråddaren, så att, efter hwad man kunde se wid det matta månsuset, blodet syntes strömma utur mun och näsa på den sednare.

(Fortsättning.)

Guldblandet Kalifornien.

Rasriet att utwandra till Kalifornien fertsar ännu och finner näring i hwarje ny underrättelse från guldblandet. Hörenta Staternas regering har af sina officerare erhållit underrättelser, hwilka offentlig görande de ej finna räddig, för att fregra det nationella wanfönet till en grad, som skulle förerfå ett ännu större inströmmande i landet. Guldet, som först fanns i oss, finnes nu i klumpar, som wäga från ett till 10 stål., och en guldgriwore war till och med så lydlig att finna en guldklump af fulla 25 stål., som åtminstone måtte uppfattas till ett wärde af 40—50,000 Rdr. Wi befinna oss, säger Newyork Herald, i en ny period, en ny tid, i en ny kris af handels historia, ja man skulle kunna säga, civilisationens. Dessa upptäckter hafwa wäkt en rörelse i sinnena, som är werksamare, kraftigare och allmännare än den, som lifwade Gorea wid Columbi, Cortes och Pizarros tid. Det låter något hwärmigt; men i afseende på Kalifornien äro alla Amerikanare hwärmare. Hur öfwerdrifna de förhoppningar än må wara, som man för framtiden byfer på detta land; de offentliga berättelserna om dess rikedom för närwarande äro det ej. Gela utsträckningen af guldblandet är ännu ej fullkomligt bekant. De nyaste underrättelser uppgifwa det till 800 engelska mils bredd och 1000 mils längd. Quidsilfwer skall wara i lika så stor mängd, som guldet, uti de underbara bergen Sierra Nevada. Man kan ej nesa, att ju Kalifornien är "hjernens beswärjarens klaraste stjerna". Statsmännens uppmärksamhet har derföre med allwar tyfjelsatt sig med den uppgift, att medelst införande af ett slags lager och förtättning och genom lättare kommunikationer för Hörenta Staterna draga all den fördel som är möjlig.

Man har redan gjort försök att reglera guldgriwandet genom en kongressakt, som lägger uppgiften öfwer arbetarne och afwen folket för deras werksamhet i regeringens händer; men denna inblandning har ej wunnit gehör hos fallet, och regeringen skall åtminstone ej för ögonblicket hålla ut dermed, allwensund det felas densamma magt att gifwa sina lagar gehör.

Guldet finner för närwarande ganska långsamt sin wäg åt de östra staterna. Till Newyork har något kommit, liksom till London. I alla städer i östern och i partafel af dem i western hafwa sällskaper bildat sig för utwandring till Kalifornien, till

Monterey i Kalifornien.

Hvilka söner ur de bästa familjer hafwa anslutit sig. Flertalet af de från östrens städer utvandrande, kan blott fördelaktigt kända landets inre förhållanden, ty blott bemedlade kunna inkomma, då resan ej lätt låter verkställas sig för mindre än 200 dollars. Newyork har sedan i Oktober afsändt 21 fartyg, och 48 skepp lägo färdiga till affegling. Bosten fickade 8 skepp och har vidare beställt 22. I de öfriga hamnarna på östra kusten är nästan samma proportion af utgångna och för resan till Kalifornien redan bestämda fartyg. Från Indiana och Masakuset förberedas äfwen karavantåg, som vilja till lands tillryggalägga den oershörda vägen. Intet försök sparas att så hastigt som möjligt komma till det förloföade landet.

Slutligen meddela vi ett bref utur Newyorks Herald från Monterey i Kalifornien af d. 16 Nov. Det heter deruti:

Vi kunna nu falla ej medborgare i Förenta Staterna. Vi hafwa nu blott att lefwa efter lag, såsom vi fordom lefde efter wana, d. w. s. när kongressen gifwer oss regering och en lagbok. De gamla innebyggarna i Kalifornien, som befunnit sig wäl utan lag i 10—20 år, bekymra sig allt fär litet, om kongressen för eller sednare wänder sin upmärksamhet på detta föremål. De som under de sista tre å fyra åren invandrat från de atlantiska staterna, hålla saken för wiktig; jag håller den blott för hwär. Att under de närvarande förhållanderna införa ett lagligt tillstånd är ej någon lätt sak. Statsregeringen måste tills-

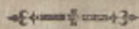
sätta ståtshållare, sekreterare och andra tjenstemän, underhålla dem, uppbördsmän med en årlig lön af 3—4000 dollars; barn åter dessa stola fygna med samma summa underhålla sina biträden, är en annan fråga. Handtverkare förtjena redan 10—16 dollars dagligen, kontorister och bdbbetjenter 3000 dollars årligen. Arbeite af hwad slag som helst står här i ett orimligt pris. Jag gjorde eder mina förra meddelanden blott för att derigenom styrka mina sednare uppgifter, ty jag räknade på att möjligen ej blifwa trodd. Den tanken, att det finnes berg, som blott behöfwa människans skarplinne för att utgjuta quicksilwerströmmar, att det gifwes strömmar, hwilkas bädd och strand äro af guld, är allt för stark för en Yankes tro, och jag wet ej om edra läsare stola hålla det för sanning eller dikt. Men så mycket wet jag, att Sandwisköarne, Oregon och Nedra Kalifornien snart förlora sina bebyggare, i det dessa begifwa sig till våra kuster och härifrån till sakramentoöarne, der den, som i månaden ej finner mer än 100 uns guld, söker sig om efter en trakt, som gifwer mera. Eder landsman kan för Er uppgifwa mången man, som under 15 å 20 dagars tid insamlat fem till tio uns guld dagligen. Vårt guldbistrik är 3—400 mil och innefattar alla bäckar och biflöder till Sakramento på den östra sidan. På min resa har jag, under det min häst betat, hittat hela stycken rent guld. Vid ett tillfälle, då vi rastade wid en bäck, som syntes vara obefant för guldföskarne, såde en af sällskapet, i det han låg

Guldsjökarne i San Sacramento-dalen i Nykifornien.

på sanden: gif mig en tennskål, hvarsföre skulle jag ej utfläcka guldsand. Han tog en skål, fyllde den med sand, ruskade om och hade inom fem minuter guld för 10 å 12 Rdr svenskt, hvilket han jemte skålen kastade på sanden, i det han sade: det tredje jag. Så mycket guld sakramentobalen än gifwer, kommer man ej dertill utan särdeles stora elågenheter. Ifrån den 1 Juli till den 1 Oktober har jelfet haft frosta. Om vintern är det för kallt att arbeta, om sommaren åter för varmt. Somliga arbetar i sanden, som de wassa i träd: eller temfärl, andra genomleta bergen, de lataste söka de större kernen, som liggå på sanden. Man har gjort en beräkning att en mätlig befolkning med stigt arbete och planmässigt bearbetande af grufwerna skilgen skulle kunna utföra guld till 100,000,000 dellars, hvilket kaupste skulle kunna segras till 300 millioner. — Jag såg i dag en man, som införte wator för sin familj, kasta på berdet en låderpung, som innehöll 100 uns guld. Jag anmärkte, att det war ett godt sätt att impacka guldsand; då svarade han helt bestodligt: alla de pungar, jag fört med mig, äro sådana; herseken behagar mig. Dem sådana pungar skulle i Newyork inbringa 10,000 dellars. Denne man lemnade sin familj ferra Augusti. Att gräfwa och wassa tre månader och winna 4 å 5 pungar af 100 uns hwardera, det är bättre än att wara steypsmat med 40 dellars i månaden, såsom den emtalte mannen fört war.

(Dörfättning.)

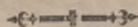
Two nätter i Mexiko.

(Forts. och slut fr. föreg. Nr.)

Öfwer denna glänsande marra, som delde jorden, höjste sig palmernas majestätiska kronor. Sedan kl. 5 hade wi redan tre gånger önsat temperatur och befanne oss nu i den heta Zenens eld, badande i swett och halstiska i 45 grader Reaumur. Wåra kläder woto söndertrina af grenar och törnen, genom hvilka wi hade måst krypa, och sedan 5 å 6 timmar hade wi ej låtit våra kreatur andas ut ett enda ögonblut, ty våra ledare, som i sin dödsångest anropade alla helgen, trefwo oss enpffhorligen framåt. Ehuru wi i början, utom hetta och ett mellan bergen uppstigande moln, ej kunde nyttåda något farligt, så kallades dock med stora sleg tecken till en stor naturtilldragelse. Himmelens djupa blå färg, som så förtjust oss, wof alltid mer tillbaka för en dyfter gråhet; sjelfwa lusten synes förlora sin lätthet och elasticitet och låg tung som bly öfwer oss. Lustens och segarnes innewånare utslötte ett förwirradt hjut och stui, i det de sladdrade om hwarandra, som hade de sökt att undwisa den föreskående

foran. Samer, som fört swäfwat i lusten, sökte flydd under Neajoutrådet's löstak. Apor och tigrar, soglar och frälände djur störade i wild fart om hwarandra. Afwen våra hästar störade flåsande framåt, med öppna näsberror och wilda ögon, betådta med swett och darrande i hela freppen: och dock rörde sig ännu ej ett strå för vinden. Till vår lycka utwidgade sig wågen och wi kommo ur fogen. Hade stormen nått oss mellan träden, så skulle wi krosats under mängden af grenar, som lössletes: dock wero wi ännu två timmars wåg från den emtalade byn. Då frambröto ögonblickligen två blitrar, åtsföjda af en dunbrande åska, och plötsligen utbröt orkanen i hela sitt raseri. Den fullwärfte, uppryckte och krosade allt, som den fann på sin wåg. Skogens träd höjde sig till jorden, som wille de undwisa wintstötarne; dock förgåfwes. Inom ett ögonblick wero på en stor sträcka de starkaste stammar uppryckte, bersewo de sina grenar och krosade i skyden med ett brakande, som om hundrade kanoner blifwit affyrade. I skället för fogen war nu quar ett kaos af grenar och stycken af trädstammar, kastade öfwer hwarandra såsom hafwets wåger eller såsom halmstrå flugade i lusten. Jorden darrade; lusten war så full af rök och dunster, att man kunde quåswas. Rundomkring oss war swart som natten; man kunde ej urskilja något, utan hörde klett stormens tjutande, åstans förfärliga knallar och trädens brakande. Plötsligt tager stormen. Ögonblickligen inträder en ånglig stillhet. Snart höra droppar ner af ett åggst sterlet; de slå som starka bagel och göra oss blinda och döfwa. Snart kan man ej mer urskilja de enskilda dropparne. Alla himmelens flugar synes wara rygnade; det är ej något regn widare, utan ett wattenfall, en wudastled. Wår wåg hade blifwit förwandlad till en rasande strøm. Utan att weta huru, hade jag blifwit kastad utur sabelen och stod till midian i wattenet, allt jemut i fara att bliwa i wattenet bortryckt af grenar och träd. I samma tillstånd befann sig min wån Nerwille. Förgåfwes sökte wi brådden af den afgrund, der wi befunno oss. Ännu utmattade af ansträngningar efter den föregående natten, sågo wi en ögonstulig död för ögenen, då wi plötsligt förnummo våra reskamraters stämma från rauden af afgrundens. De kastade till oss låses (snaror) wid hvilka wi i fullkomlig dödsångest hånge oss fast. Ännu låg en brant klippwäg emellan oss, och med nästan öfwermenslig ansträngning lyckades det oss att hölt klättrande, halft dragna upphutna till spetsen, der wi åter träffade hela resejällskapet, som råddat sig under ett framstjundande klippstycke. Haltröda hunno wi upp och kommo fört efter någon stund till besinning; dock wero wi fullkomligt utur stånd att fortfärta wår resa. Fört efter en lång och stark sömn wågnade wi andra morgonen så starka, att wi kunde wåga att bryta upp. Den herrliga morgonen höll oss någorlunda stadslös för den föregående dagens lidanden, synnerligen när efter öfwer-

figandet på ett berg en dal utbrede sig för oss, hvilken erfanen stonad och sem nu glänste i morgendaggen, bekräftad af solens värsta blickar. Ett så herrligt landskap kan ej nordländarens utbildning skapa sig. Sierartade trädgårdar af sockerör och berrullsträd, deremellan granaträd, oranger, fikens och sitronträd, emgåfves oss på alla sidor. Allt var klart, vitt och fint, ett verkligan jertiskt paradisk. Slutligen upptäckte wi nästan wid våra fötter den ifrågakarande byn med sina hvita stenhus, som beslädda med murgröna och blemmer voro nästan delta under träden. Snifkan trädtes höja sig utur en busket af oranger. Lianer och andra sinuärvärtter prydde väggarne och slingrade sig upp ända till det lilla fers, som öfverst prydde det hvita tornet. Då wi ännu stodo försunkna i betraktelser, skade morgonklockan till bön. Våra Merikanare föllo på knä och uttalade sitt awe. Såsom wi blottade våra hufvuden och sände tyll vår bön till Herren, som räddat oss utur så fjer fara och så herrligt uppenbar i sig i sin magt. Merikanarne uppfoge, fattade mil- åsnernas hyljar och wi nedslago sakt i dalen.

Brefbudsborna.

För hvem är Neaks budna obekant, huru hen återkom till aiken med ettblad i munnen och den glada underrättelse att wattenet fallit? I Söderländerna war det oss först der man ser, meligen begagnade sig af budbor såsom postbud. Redan i tret- tende århundradet hade kaliferna i Bagdad sina budbör, och ett enda par sådana budbor kostade ofta tusen dukater. Under wun- garne buro budborna på silkepapper skrifna hemliga bref och forts- skaffade skrifna underrättelser till belägrade städer, bragte böner om hjälp och ersättning tillbaka. Emot sådana postbud halp det ej att besätta portar och vägar med wakter. Det haly ej att den walfamme stenden nedskjöt en och annan af de bewingade budbörarne; man gaf hela flaror samma underrättelse, och war säker att åtminstone någon skulle nå målet.

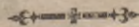
Ännu i dag har man inrättat budpost medelst budbor, i England, Frankrike, Belgien och Holland. Men de tjena nu ej friget utan freden. De bringa löpmanen snabbare än det snabbaste ångfartyg underrättelser om statspapernas sigande och fal- laude, öfwer nummer, på letterierna — i England öfwer utgången af ett wad.

Högt i luften går postbudet. Det är en hel rad af postbuds- bor; de draga alla samma wäg. Junga milstolpar utwisa deras wäg. Genom en underbar naturmakt flyga de juft åt det håll, der de äro födda, om och flera hundra mil oflögligt.

Men transporterar budborna från deras födelseort till det ställe, derifrån de bera afgå med underrättelser, och låter dem flyga derifrån tillbaka. På detta sätt har man inrättat en or- dentlig linje emellan London och franskiska kusten. På fartan igenfinnas lätt de fyra poststationerna, som intaga denna linja: London, Gravesend, Sittingsbourne, Falsene och det franska Ven- logue. Nu slårer man ut från London en i Gravesend född budbör. Ögonblickligen stiger hen i snäckformig rörelse högt i luften, och flyger sedan i ras riktning, utan att någon wiser henne wäg, till sin födelseort. Snart har hen anlänt dit, så lösgöres budbör från hennes fot och bindes på en annan, som är född i Sittingsbourne. Posten går äro och är som en pil i Sittingsbourne. På samma sätt kommer budbör till Falsene. Nu kommer kusten, den swaraste sträckan på hela resan. Man wäljer för denna kurs någon stark budbör, född i Venlogue och slårer henne öfwer hafvet. Sålunda går posten utan brygga genom luften öfwer hafvets ögrund.

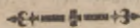
Djupt, djupt under henne gå de små steypen, hwilkas hvita segel tyka upp på den blå wattenytan, och de fleka människerna sitta på kompassen för att ej förfela wägen. Mott djuret beruppe i hysden behöwer ej någon magnetnål. Säkert styre budbör genom luften med sitt mål, och ingen annan lär henne det, än den, som utrustat människor och djur med mångfaldiga gåfwer. De- serwera väl den rimsa papper kring det flygande postbudets wens- fra fot; det är budbör, skrivet med chiffer på oladt papper. — Och se, redan wiskar der beröwer de hvita kritklipporna af den franska kusten. Der ligger Venlogue; der skall budbör stå ned der skall budbör aslemmas och vidare befordras till Paris på samma sätt. På 1½ timma har budbör gjort den långa resan från London till Venlogue! —

Detta är budbör. Man wäljer dertill ett slags turkiska budbor, som äro af en orrhenas storlek och utmärka sig genom sin raske, kraftiga flygt. Dessa postbörners uniform består i en breflig hjädera ing omkring halien. Sed i öda wäntar dem wid deras ankomst till poststationen. Ghanssepenningar betala de ej, men deras särligaste fiender äro roffglarne, som ej sällan fånga till och med de ifrigaste budbör och obarmhertigt sluka hite dem och budbör.

En definition.

Swad är ett metys? Ett långt, smalt piffkast, wid hwars ena ända är fästad en liten mass och i den andra ändan en fjer narr.

Utfärd från "Jungfruslag" i Hamburg
till "Slogskasterna" i tyska flottan.

Utåt efter naturen.

"Vi skal muntre ham,
Naar han kommer med sin Flaade" cc.

Kriget skall förnyas,
och därför låter fälledregeringen allt wapendugtigt manskap insal-
las,

liksom det äfwen strömmar tusentals frivilliga till Sleswig-
holsteinska fanorna.

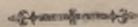

Nästa N:o utgifves den 1 April 1849, kl. 7 s. m.

— I Sleswigholsteinska arméen slagas öfver de mellan de
unga officererna öfsta förelädda duellerna.

hvilka dock alla äro utan bödliga följder

— Grefve Newenlow-Farwe, som på fälledregeringens och
Sleswigholsteinska "Ritterschasts" wägnar, har varit i Köpenhamn
hos konungen

har nu återvänt till Sleswigholstein.

Gotheberg S. Peterfens officin, 1849.